

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Agata Makowska - Boniecka

Protokolant – stażysta M. P.

przy udziale Prokuratora – G. W.

po rozpoznaniu w dniu 30/08/2019 roku i 05/11/2019 roku

sprawy:

1. **K. L. (1)**

syna D. i K. z domu L.,

urodzonego (...) w C.,

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 17 lutego 2019 r. w C. na ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) brał udział w pobiciu A. K. (2), w którym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku opisanego w art. 157 § 1 k.k. w ten sposób, że uderzał go pięściami i kopał nogami w okolice głowy w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci obrzęku i otarcia naskórka głowy okolicy czołowej lewej, prawej okolicy jarzmowej i okolicy szczęki po tej stronie oraz kolana i podudzia lewego, otarcia naskórka prawej okolicy przynosowej, pęknięcia wargi dolnej po stronie prawej, przy czym czynu tego dopuścił się działając publicznie, z oczywiście błahego powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

2. w dniu 17 lutego 2019 r. w C. na ulicy (...), działając z góry powziętym zamiarem uderzał pięścią w twarz W. D., powodując u niego naruszenie czynności narządu ciała poniżej 7 dni w postaci złamania korony 11 zęba z obrzękiem stłuczenia i obrzęku wargi górnej, otarcia naskórka obu kolan i ręki prawej, przy czym czynu tego dopuścił się działając publicznie, z oczywiście błahego powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

2. **A. K. (1)**

syna K. i I. z domu S.,

urodzonego (...) w C.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 17 lutego 2019 r. w C. na ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. L. (1) brał udział w pobiciu A. K. (2), w którym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku opisanego w art. 157 § 1 k.k. w ten sposób, że uderzał go pięściami i kopał nogami w okolice głowy w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń

ciała w postaci obrzęku i otarcia naskórka głowy okolicy czołowej lewej, prawej okolicy jarzmowej i okolicy szczęki po tej stronie oraz kolana i podudzia lewego, otarcia naskórka prawej okolicy przynosowej, pęknięcia wargi dolnej po stronie prawej, przy czym czynu tego dopuścił się działając publicznie, z oczywiście błahego powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **K. L. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia, stanowiącego występki z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to po zastosowaniu art. 37a k.k. i na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. oraz art. 34 § 1, § 1a i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. uznaje oskarżonego **K. L. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia, stanowiącego występki z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. oraz art. 34 § 1, § 1a i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar ograniczenia wolności wymierzonych oskarżonemu **K. L. (1)** w punktach I i II wyroku wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

IV. na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 4 i 5 k.k. zobowiązuje oskarżonego **K. L. (1)** do wykonywania pracy zarobkowej i do powstrzymania się od nadużywania alkoholu w okresie próby,

V. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **K. L. (1)** nawiązki w kwocie 3.000,- zł (trzy tysiące złotych) na rzecz pokrzywdzonego **A. K. (2)** i w kwocie 2.000,- zł (dwa tysiące złotych) na rzecz pokrzywdzonego **W. D.**,

VI. uznaje oskarżonego **A. K. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego występki z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to po zastosowaniu art. 37a k.k. i na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. oraz art. 34 § 1, § 1a i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

VII. na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 4 i 5 k.k. zobowiązuje oskarżonego **A. K. (1)** do kontynuowania nauki i do powstrzymania się od nadużywania alkoholu w okresie próby,

VIII. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **A. K. (1)** nawiązkę w kwocie 3.000,- zł (trzy tysiące złotych) na rzecz pokrzywdzonego **A. K. (2)**,

IX. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet kary łącznej ograniczenia wolności wymierzonej oskarżonemu **K. L. (1)** w punkcie III wyroku zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania w okresie od dnia 25 lutego 2019 roku od godz. 6:25 do dnia 25 lutego 2019 roku godz. 11:15 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności,

X. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet kary ograniczenia wolności wymierzonej oskarżonemu **A. K. (1)** w punkcie VI wyroku zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania w okresie od dnia 25 lutego 2019 roku od godz. 6:45 do dnia 25 lutego 2019 roku godz. 11:28 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności,

XI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca oskarżonemu K. L. (1) dowody rzeczowe w postaci kurtki typu (...) koloru szarego, spodni dresowych koloru szarego, bluzy z długim rękawem koloru szarego z logo na plecach (...), wymienione w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) k. 188,

XII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca oskarżonemu A. K. (1) dowody rzeczowe w postaci bluzy koloru siwego z napisem (...) razem ponad kilo, z czarnymi lampasami na rękawach i spodni dresowych koloru siwego z napisem (...) na lewej nogawce, wymienione w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) k. 188,

XIII. zwalnia obu oskarżonych od kosztów sądowych, zaś wydatkami postępowania poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 143/19

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do tej części wyroku, której dotyczył wniosek oskarżyciela publicznego, a więc do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynów.

K. L. (1) został oskarżony o to, że:

1. w dniu 17 lutego 2019 r. w C. na ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) brał udział w pobiciu A. K. (2), w którym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku opisanego w art. 157 § 1 k.k. w ten sposób, że uderzał go pięściami i kopał nogami w okolice głowy w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci obrzęku i otarcia naskórka głowy okolicy czołowej lewej, prawej okolicy jarzmowej i okolicy szczęki po tej stronie oraz kolana i podudzia lewego, otarcia naskórka prawej okolicy przynosowej, pęknięcia wargi dolnej po stronie prawej, przy czym czynu tego dopuścił się działając publicznie, z oczywiście błahego powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

2. w dniu 17 lutego 2019 r. w C. na ulicy (...), działając z góry powziętym zamiarem uderzał pięścią w twarz W. D., powodując u niego naruszenie czynności narządu ciała poniżej 7 dni w postaci złamania korony 11 zęba z obrzękiem słuchania i obrzęku wargi górnej, otarcia naskórka obu kolan i ręki prawej, przy czym czynu tego dopuścił się działając publicznie, z oczywiście błahego powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1k.k.

A. K. (1) został oskarżony o to, że w dniu 17 lutego 2019 r. w C. na ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. L. (1) brał udział w pobiciu A. K. (2), w którym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku opisanego w art. 157 § 1 k.k. w ten sposób, że uderzał go pięściami i kopał nogami w okolice głowy w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci obrzęku i otarcia naskórka głowy okolicy czołowej lewej, prawej okolicy jarzmowej i okolicy szczęki po tej stronie oraz kolana i podudzia lewego, otarcia naskórka prawej okolicy przynosowej, pęknięcia wargi dolnej po stronie prawej, przy czym czynu tego dopuścił się działając publicznie, z oczywiście błahego powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

Obaj oskarżeni przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów, złożyli wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Wina i okoliczności popełnienia zarzucanych oskarżonym czynów nie budzą wątpliwości. Ustalony w sprawie stan faktyczny pozwolił przypisać oskarżonym zarzucane im czyny. Sąd podzielił również kwalifikację prawną czynów z aktu oskarżenia.

K. L. (1) w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów miał ukończonych 21 lat (ur. (...)), natomiast A. K. (1) (ur. (...)) jest sprawcą młodocianym, gdyż w chwili popełnienia czynu zabronionego nie ukończył 21 lat i w czasie orzekania w pierwszej instancji 24 lat (art. 115 § 10 k.k.)

Przepis art. 53 k.k. stanowi, że sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu. Przy tym, okoliczności wpływające na wymiar kary uwzględnia się tylko co do osoby, której dotyczą.

Zgodnie z art. 54 § 1 k.k. wymierzając karę nieletniemu albo młodocianemu, sąd kieruje się przede wszystkim tym, aby sprawcę wychować. Sąd więc przy orzekaniu kary wobec A. K., ale także wobec K. L., który barierę 21 lat przekroczył zaledwie kilka miesięcy przed popełnieniem przestępstw, kierował się przede wszystkim względami wychowawczymi, bowiem to właśnie odpowiednie ukierunkowanie dalszego postępowania oskarżonych powinno stanowić priorytet w tej sprawie. Należy podkreślić istotnie łagodzące znaczenie prezentowanej przez nich w toku postępowania karnego postawy. Obaj oskarżeni już w czasie pierwszego przesłuchania przyznali się do popełnienia zarzucanych czynów, składając wyjaśnienia, co niewątpliwie przyczyniło się do sprawnego przebiegu postępowania przygotowawczego. Żalowali popełnionych czynów, wręcz wyrażając skruchę, liczyli się z koniecznością zadośćuczynienia krzywdzie osób pokrzywdzonych. Byli zainteresowani dobrowolnym poddaniem się karze, co wobec sprzeciwu Prokuratora nie doszło do skutku.

Przepis art. 158 § 1 k.k. przewiduje tylko karę pozbawienia wolności do 3 lat. Sąd uznał, że karą adekwatną do wagi popełnionego przez obu oskarżonych czynu i stopnia jego społecznej szkodliwości plasującego się „wysoko”, będzie kara 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Możliwość taką dał Sądowi przepis art. 37a kk, zgodnie z którym jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat (a tak było w niniejszej sprawie), można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1, 2 lub 4. Wymierzona wobec oskarżonego kara jest w przekonaniu Sądu karą sprawiedliwą i spełnia dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Na wymiar kary oskarżonym, jak już była mowa powyżej, wpływ miała jako okoliczność łagodząca miała ich postawa prezentowana w toku postępowania. Zdaniem Sądu wymierzona oskarżonym kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez nich czynu oraz stopnia jego winy, który był niewątpliwie wysoki, gdyż oskarżeni pobili pokrzywdzonego działając publicznie, z oczywiście błędnego powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego. Osiąganie celów ogólnoprewencyjnych poprzez wykorzystanie społecznego oddziaływania kary nie powinno odbywać się kosztem sprawiedliwości i służyć wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa. Słusznie bowiem kwestionuje się w judykaturze Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych pogląd, że tylko wysokie kary pozbawienia wolności osiągają cele prewencyjne. Tymczasem cele te osiąga się karami sprawiedliwymi, bez względu na ich wysokość. Konsekwencją powyższego było wymierzenie obu oskarżonym kary wolnościowej znacznie powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, uwzględniając przede wszystkim stopień zawinienia sprawców.

Niewątpliwie okolicznością obciążającą była wcześniejsza karalność obu oskarżonych, K. L. (1) był już karny za posiadanie narkotyków i znieważenie oraz naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza, zaś A. K. (1) – również za posiadanie narkotyków i prowadzenie pojazdu po cofnięciu uprawnień. Logika nakazuje jednak przyjąć, iż K. L. (1) i A. K. (1) nie należą do kategorii sprawców na tyle zdemoralizowanych, wobec których orzeczenie kary służącej izolacji od społeczeństwa jest jedyną zasadną formą reakcji prawnokarnej, lecz przeciwnie - dla realizacji celów kary najbardziej adekwatna będzie sankcja w warunkach wolności kontrolowanej. W ocenie Sądu orzeczone w przedmiotowej sprawie kary nie rażą zbyt dużą surowością i są sprawiedliwą odpłatą za popełniony czyn.

Sąd wymierzając karę oskarżonym miał na uwadze fakt, iż jej dolegliwość nie może przekraczać stopnia winy. W doktrynie podkreśla się nadrzędność powyższej dyrektywy wobec innych ogólnych dyrektyw wymiaru kary.

Brak poszanowania dla porządku prawnego, którym już kolejny raz wykazali się oskarżeni, świadczy o niezrozumieniu norm społecznych i prawnych, a nawet swojego rodzaju niedojrzałości społecznej. Jednak Sąd stanął na stanowisku, że wobec takich właśnie młodych sprawców, prowadzących dotąd rozrywkowy, swawolny i beztroski sposób życia, nieprzystawiających do wykonywania stałej pracy, większą dolegliwością będzie konieczność wykonywania nieodpłatnych, kontrolowanych prac na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, połączone dodatkowo z obowiązkiem wykonywania pracy zarobkowej i powstrzymania się od nadużywania alkoholu (które Sąd orzekł na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 4 i 5 k.k.), niż leżenie przez jakiś okres czasu na więziennej pryczy i spędzanie czasu na oglądaniu telewizji na koszt podatnika. Taki wymiar kar ograniczenia wolności, w połączeniu ze wzmoczoną kontrolą zachowania oskarżonych poprzez nałożone na nich obowiązki, w ocenie Sądu pozwoli na wykształcenie u nich społecznie pożądaných postaw, nawyku pracy i życia zgodnie z normami społecznymi, w miejsce włączenia się po dyskotekach i szukania zaczepki. Jest to przy tym ostatnia szansa, aby oskarżonych wychować w warunkach wolnościowych i tylko od nich zależy, czy z danej im szansy skorzystają.

Wzgląd na społeczne oddziaływanie kary jest w przedmiotowej sprawie nie do przecenienia gdy uwzględni się, że wyroki tutejszego Sądu funkcjonują w stosunkowo małej społeczności, gdzie kształtowanie w społeczeństwie właściwych postaw społecznych i prawnych ma szczególnie istotne znaczenie w kontekście prewencji ogólnej.

Wszystkie w/w przesłanki legły również u podstaw wymierzenia oskarżonemu K. L. (1) za czyn z art. 157 § 2 k.k. kary 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

Czyny oskarżonego K. L. (1) pozostają w zbiegu realnym, a więc Sąd zobowiązany był wymierzyć za nie oskarżonemu karę łączną na podstawie art. 85 k.k. Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. mającym podstawowe znaczenie dla granic i wymiaru kary łącznej Sąd mógł zastosować zasadę pełnej kumulacji i orzec wobec skazanego karę łączną 1 roku i 5 miesięcy ograniczenia wolności, natomiast stosując zasadę pełnej absorpcji karę 1 roku ograniczenia wolności. Jakkolwiek – zgodnie z art. 86 § 1 k.k. – przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak należy pamiętać, że zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo (por. wyrok SN z dnia 2 grudnia 1975 r., Rw 628/75, OSNKW 1976 nr 2 poz. 33). Sąd rozważył przede wszystkim czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak (wyrok SN z 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW 1984, nr 5–6, poz. 65, z glosą L. Paprzyckiego, NP 1986, nr 3, s. 112). Między przestępstwami oskarżonego, objętymi realnym zbiegiem istnieje bliska więź przedmiotowa i podmiotowa, są to przestępstwa tego samego rodzaju, popełnione w bliskim związku miejscowym i czasowym, godzą w te same dobra. Jednak zostały one popełnione na szkodę różnych pokrzywdzonych, a to ustalenie sprzeciwia się zastosowaniu zasady pełnej absorpcji. Ponadto popełnienie dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar. Stąd też Sąd zastosował zasadę częściowej kumulacji i wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 3 ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

Zgodnie z art. 46 § 1 k.k. w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się. Zgodnie z art. 46 § 2 k.k. zdanie pierwsze, jeżeli orzeczenie obowiązku określonego w § 1 jest znacznie utrudnione, sąd może orzec zamiast tego obowiązku nawiązkę w wysokości do 200 000 złotych na rzecz pokrzywdzonego. Mając na uwadze, że Sąd ograniczył przewód sądowy do wyjaśnień oskarżonych i nie przesłuchał bezpośrednio pokrzywdzonych, Sąd uznał, że orzeczenie obowiązku zadośćuczynienia określonego w art. 46 § 1 k.k. jest znacznie utrudnione. Sąd skorzystał więc z przepisu art. 46 § 2 k.k. i zamiast obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia orzekł od K. L. (1) i od A. K. (1) nawiązkę w wysokości po 3.000 zł złotych na rzecz A. K. (2), a ponadto

nawiązkę w kwocie 2.000 zł na rzecz W. D. od K. L. (1). W ocenie Sądu zachowanie oskarżonych odbiło się bezspornie na zdrowiu pokrzywdzonych, szczególnie A. K. (2), który doznał o wiele poważniejszych obrażeń, kwalifikowanych z art. 157 § 1 k.k., oraz na ich komforcie życia. Rozmiar wyrządzonych krzywd pomogły ustalić nie tylko zeznania samych pokrzywdzonych, ale także dokumentacja medyczna oraz opinia sądowo - lekarska. Kwoty nawiązek zasądzonych w wyroku nie są wygórowane i mieszczą się z całą pewnością w rozsądnych granicach, odpowiadających rozmiarowi doznanym przez pokrzywdzonych cierpień fizycznych i psychicznych. Kwota nawiązek ustalona została w sposób na tyle wymierny, iż nie zrujnuje finansowo oskarżonych. Możliwości zarobkowe oskarżonych, ludzi młodych i w pełni sił, pozwalają na uiszczenie nawiązek w orzeczonej kwocie. Należy w tym miejscu podkreślić, że oczywiście doceniając walor kompensacyjny nawiązki nie sposób zapominać, że w razie braku usatysfakcjonowania wysokością nawiązki pokrzywdzeni mogą dochodzić dalszych roszczeń na drodze postępowania cywilnego.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet kary łącznej ograniczenia wolności wymierzonej oskarżonemu K. L. (1) w punkcie III wyroku Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania w okresie od dnia 25 lutego 2019 roku od godz. 6:25 do dnia 25 lutego 2019 roku godz. 11:15 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności. Podobnie na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet kary ograniczenia wolności wymierzonej oskarżonemu A. K. (1) w punkcie VI wyroku Sąd również zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania w okresie od dnia 25 lutego 2019 roku od godz. 6:45 do dnia 25 lutego 2019 roku godz. 11:28 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd zwrócił oskarżonemu K. L. (1) zatrzymane w jego miejscu zamieszkania dowody rzeczowe w postaci kurtki typu (...) koloru szarego, spodni dresowych koloru szarego, bluzy z długim rękawem koloru szarego z logo na plecach (...), wymienione w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) k. 188, zaś oskarżonemu A. K. (1) Sąd zwrócił należące do niego dowody rzeczowe w postaci bluzy koloru siwego z napisem (...) razem ponad kilo, z czarnymi lampasami na rękawach i spodni dresowych koloru siwego z napisem (...) na lewej nogawce, wymienione w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) k. 188.

Uznając, że sytuacja materialna oskarżonych nie jest dobra, ponieważ póki co nie posiadają żadnego stałego dochodu, a będą zmuszeni do uiszczenia nawiązek na rzecz pokrzywdzonych, Sąd uznał za uzasadnione zwolnienie obu oskarżonych od uiszczenia opłaty sądowej i nieobciążenie ich wydatkami poniesionymi w postępowaniu przez Skarb Państwa. Podstawą prawną do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu był przepis art. 624 § 1 k.p.k.

SSR Agata Makowska-Boniecka

C., dnia 14 listopada 2019 r.